

آبله میمونی (Monkey pox)

واحد کنترل عفونت - خرداد ۱۴۰۱

پرهیز از مصرف گوشت نیمه پز یا خام

اجتناب از سفر به مناطق بومی آلوده

درمان:

فعلا درمان اثبات شده ای وجود ندارد.

داروی تکووپیریمات در شرایط خاص استفاده

می شود

برای کنترل شیوع آبله می توان از واکسن آبله
یا داروهای ضدویروسی و ایمنوگلوبولین
استفاده کرد.

واکسن آبله تا ۸۵ درصد در پیشگیری از آبله
میمونی موثر است

**کودکان و افراد با نقص سیستم ایمنی و زنان باردار
بیشتر در معرض آبله میمونی هستند**

مخزن اصلی ویروس شناخته نشده است ولی
به نظر می رسد چونندگان قسمتی از زنجیره
انتقال باشند.

روش های پیشگیری:

استفاده از ماسک

عدم تماس با حیواناتی که ممکن است حامل

ویروس باشند یا وسایل آلوده حیوان بیمار

ایزوله کردن یا جدا کردن بیمار

رعایت بهداشت دست بعد از تماس با بیمار

استفاده از وسایل حفاظت فردی

واکسیناسیون افراد در تماس با شغلی با

حیوانات با واکسن آبله

بیماری در صورت تماس با حیوان، انسان یا وسایل آلوده به ویروس قابل انتقال است.

انتقال مستقیم: ویروس از طریق خراش های پوستی، دستگاه تنفس و غشاهای مخاطی (چشم، بینی و دهان) منتقل می شود

انتقال از طریق حیوان: ا گاز گرفتن،

خراشیدگی، دستکاری گوشت آلوده و تماس مستقیم با مایعات و ضایعات

انتقال غیر مستقیم از طریق وسایل آلوده

مانند ملافه های آلوده امکان پذیر است.

انتقال از طریق انسان به انسان از طریق قطرات تنفسی در طی تماس نزدیک (close contact) اتفاق می افتد

طول مدت بیماری ۲ تا ۴ هفته است.
دوره کمون بین ۵ تا ۲۱ روز است .

۱ تا ۳ روز بعد از تب، راشهای پوستی ابتدا در ناحیه صورت و سپس به قسمت های دیگر بدن پخش می شود.

آبله میمونی اولین بار در میمون ها در سال ۱۹۸۵ کشف گردید. این بیماری در مناطق آفریقای مرکزی و غرب آفریقا شیوع بیشتری دارد. علائم آبله میمونی شبیه آبله انسانی بوده ولی شدت علائم کمتر است.

علائم شامل: تب، سردرد، درد عضلانی، بی حالی و لرز می باشد.

تفاوت اساسی بین علائم آبله و آبله میمونی وجود لنفادنوپاتی در آبله میمونی است که لنفادنوپاتی می تواند ژنرالیزه یا لوکالیزه باشد.. ضایعات در آبله میمونی در کف دست و پاها دیده می شود